Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Є ще такі працівники, які люблять пожити за рахунок держави. Вони рік у рік просять зменшувати їм плани виробництва, збільшувати фонди зарплати та капіталовкладення.

ПРОШУ ЗМЕНШИТИ ПЛАН

ДАЙТЕ ДОТАЦІЮ

ПРОШУ ЗБІЛЬШИТИ ФОНД КАПІТАЛОВКЛАДЕНЬ

ЗАВОД

ПРОШУ ЗБІЛЬШИТИ ФОНД ЗАРПЛАТИ

ЖЕБРАК

перець

№ 3 (470). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ЛЮТИЙ 1962

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ *Міністрові у власні руки про немирівські штуки. (Стор. 3).*

★ *Про незвичайні примхи природи та чернівецькі громовідводи. (Стор. 4—5).*

★ *„Так бу' чи не бу'?!" — нове в зобов'язаннях обіцяльників. (Стор. 10).*

★ *Знайомтесь: бракороби! (Стор. 11).*

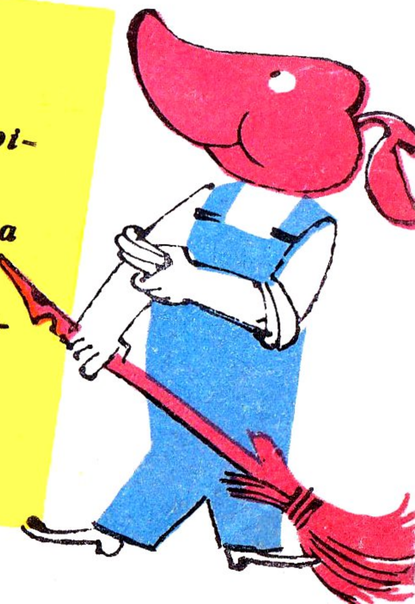

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

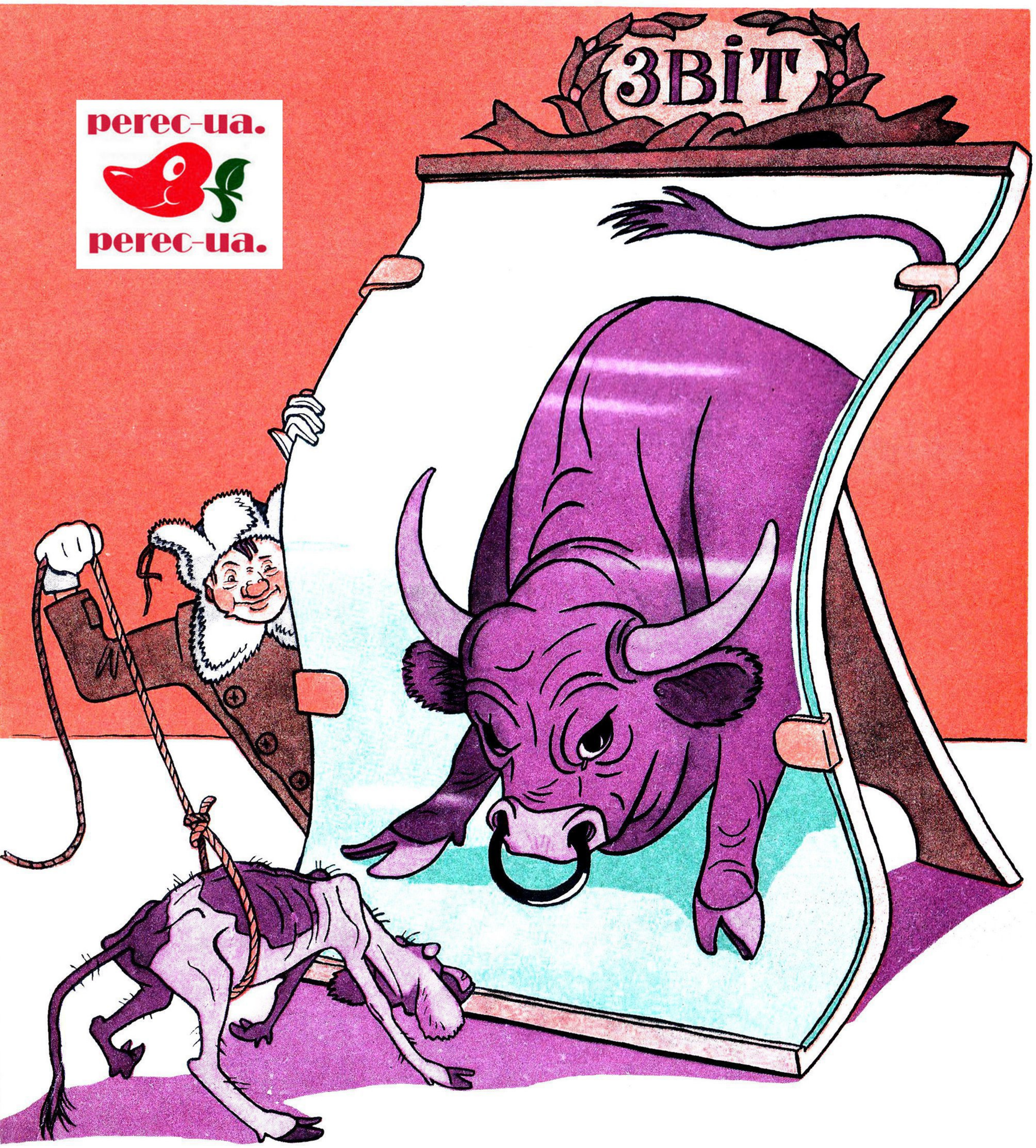

У чарівному дзеркалі.

Здоровенькі були!

Місто Луганськ, трест «Ленінвугілля», начальникові відділу робітничого постачання тов ТИТАРЕНКОВІ у власні ручки.

Моє вам вітаннячко, товаришу Титаренко!

Живе собі та поживає у преславному вашому місті одна мадама. Живе на широку ногу, одягається за останнім вереском моди, їздить тільки в легкових автомобілях, а літні відпустки проводить на преславних курортах Чорноморського узбережжя Кавказу.

І квартира у мадами славна. Дорогими меблями заставлена, вся килимами барвистими заслана та обвішана. А в доньки мадаминої Надюші — ще краща оселя. Мадама не пошкодувала грошиків для кревного чада, і воно розкошує тепер з молодим мужем у власній семикімнатній кам'яниці, що благоліпством своїм перед боярськими хоромами не поступається.

А на початку минулого року в молодого подружжя весело-весело «Москвич» на подвір'ї запіпікав. Не натруджує тепер ніжок своїх Надюша, — на власному лімузинчику роз'їжджає.

І синок мадамин Володька не скривдженим остався — на власній «Волзі» катається, добрим словом свою маму щедру згадуючи.

Хто ж вона, ця мадама?

По-всякому про неї в Луганську думають Одні кажуть:

— Мать професорша якась...

Дехто твердить, що вона є автором нашумілого роману «І один у полі воїн».

Тільки мешканці Робкорівської вулиці, де проживає загадкова мадама, говорять прямо:

— Тю! Та це ж Сафонова Ганна Федорівна! І не професорша вона, і ніяких книг ніколи не писала. Вона просто собі завмаг. А де грошву таку бере, то вже слід питати товариша Титаренка. Сафонова в нього магазином завідує отже йому й знати про це належить.

Бачите, товаришу Титаренко, на вас кивають. І думаю, що правильно кивають!

Справді, звідки бере Сафонова такі грубі гроші?

Невже вас, як керівника, ні разу не кольнула думка: а дійсно — звідки? Одержує ж людина скромну зарплату, а живе, як купчиха. Невже у вас ні разу не виникло бажання запитати Сафонову: «Ану, розкажіть мені, розпролюб'язна Ганно Федорівно, як це ви умудряєтесь таку розкішну житуху вести? Ану, покажіть мені ту золоту рибку, що вам такі блага щедро носить!»

А при бажанні ще більш заглибитись у це питання, ви побачили б, що розпролюб'язна Ганна Федорівна вже сиділа в тюрмі за торговельні махінації, що вона й тепер продовжує здирствувати і шарлатанствувати за державним прилавком.

Діячі вашого типу часто відбиваються у таких випадках старою, заяложеною фразою:

— Хто махлює, хай той і відповідає!

Ні, товаришу Титаренко, ця мораль нам не підходить!

Відповідати мусить і той, хто ротозійствував на службі й не присікав злочинства! Здається, ясно?

А поки не зовсім пізно, — зацікавтеся мадамою, товаришу Титаренко! Так буде краще. Запевняю від усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Дядечко Гнат

Ви не чули про дядечка Гната,
Про його немалі грошенята,
Про секрети його економіки,
Що у нього не дім, а хоромики,
Що у нього не сад — палісадники,
Що у нього не складик, а складики?..

Знаю, скажете ви після цього:
Вже писали про дядька такого,
Про будинки його із садочками,
Що записані, звісно, за дочками,
Про кімнати його із комодами,
Що набиті ганчірками модними,
Про зарплату — для людського ока —
Та іще й огорожу високу...

Ні, нема огорожі високої,
Не про неї він дума в неспокої.
Ставить вище від неї давно свою
Захисну, як мур, філософію.

Тягне він голосочком тоненьким:
«Я людина проста і маленька.
Але всі ми — народ. В нас турбота —
В комунізм відкривати ворота.
Багатієм!.. І кожен, як може,
Зустрічає майбутнє хороше.
Всяка доля у нашого брата:
Десь там сортність і випаде Гнату...»

А в самого лисича політика,
Кращий захист у нього — це критика!
Щоб не жити із чесної праці
І прикрити свої махінації,
Він словечками модними гратиме:
«Всі зробилися в нас бюрократами,
А чіпати начальство не хочете...
Ось кого нам би слід пропісочити!
А мені більш одважте гуманності...»

Далі в дядечка Гната неясності.
Отаку він теорію вигадав,
Щоб для себе лиш мати вигоди,
І від нього завжди ми почуємо:
«Комунізм... хе-хе-хе... вже будуємо».

Не врятує зажери-собрата
Філософія дядечка Гната.

Борис КОТЛЯРОВ.
Переклад з російської.

ПОТРІБНА НАДІЙНА РУКА

На довгій ниві, кажуть люди, всього трапляється· і кукіль, і пшениця.

Отак і на ниві народної освіти.

Добірна пшениця у нас на цій ниві: тисячі добрих вчителів, мільйони хороших учнів.

Та ще трапляється й кукіль. Кинуться до нього люди, аж гульк: біля куколю вже й будячище стоїть височенний, свого брата-куколя шпичками захищає.

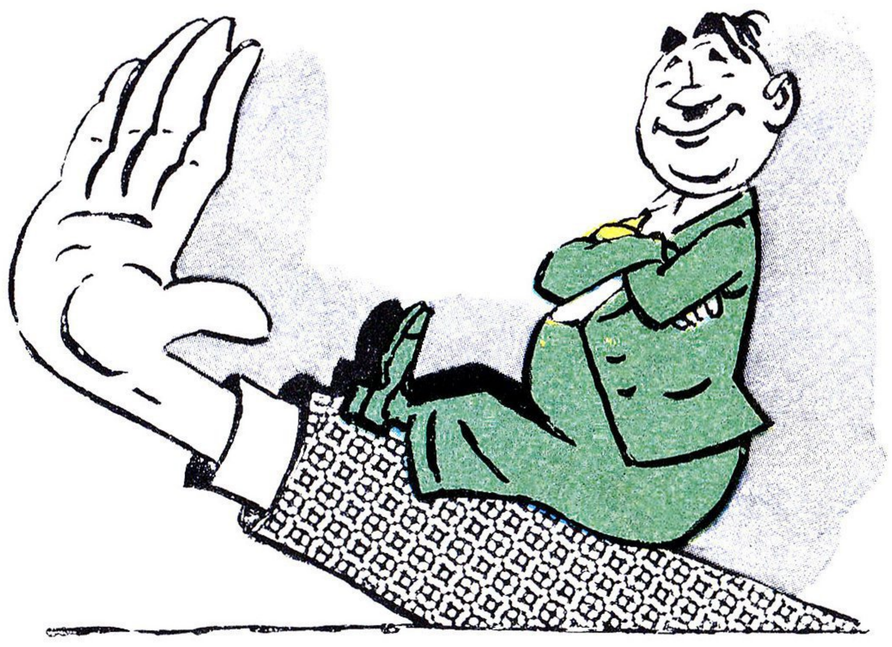

У Немирівській середній школі на Вінниччині за навчальним планом вирощування куколю не передбачалося. Він сам виріс, несіяний і неораний.

Побачив тут директор школи Солейко, що хазяї з Вінницького облвно своєї ниви не доглядають, і став угору гнати та обростати: власним будинком за рахунок школи, автомашинами за рахунок махінацій і підлабузниками без ліку.

Здорово укріпився Солейко в Немирові. На власну фортецю пішли шкільний цемент і вапно, цегла, 6 кубометрів лісу і тонна покрівельного заліза.

Та це була дрібниця в порівнянні з тим, що перепало йому від купівлі продажу мотоцикла і трьох «Москвичів».

А доки директор у власному господарстві грузнув, у школі стала директриса, тобто його законна половина Олександра Пилипівна, верховодити.

То дарма, що вона — домогосподарка. Зате в неї язичок — аршином не зміряєш. Учителі їй ані під шапку! Приходить у школу, береться в боки і так навчає вчителів, що аж пір'я летить.

Дійшло діло до райкому партії й прокуратури. Перший Солейка з партії виключив, а друга — кримінальну справу проти нього порушила. Пізнувато, але правильно зробили.

Та кинулися районні організації діло до законного кінця доводити, аж гульк: у Солейка — рука! Та не проста, а обласна.

Злякався тієї руки районний прокурор т. Дяченко. Став разом з народним суддею т. Загоруйком метикувати, як кукіль на ниві замаскувати.

І придумали законники вихід.

Якось так, ні сіло, ні впало, обласний суд раптом вилучив справу Солейка з Немирова і дав їй зелену вулицю аж до народного суду Шпиківського району. Там зметикували, що й до чого: поклали справу у найдовшу шухляду.

А тим часом Солейкові у Немирові повернули машину. Ще й вибачилися.

Подзвонили з Немирова в облвно, питають:

— Як тепер бути? Солейка з роботи нібито знято, а він директорствує, судом його лякали, а він сміється.

А з області гмикнули у трубку і сказали:

— Гм... Та помиріться ви з Солейком чи що!

Та ще й кашлянули. Авторитетно.

А в Немирові не хочуть миритися. Ні з Солейком, ні з його довгою обласною «рукою».

Не інакше, як немирівським організаціям доведеться і собі надійної руки шукати. Руки закону і порядку. Такої, щоб аж до Міністерства освіти дісталася. Щоб познайомився з справою Солейка про немирівський кукіль сам міністр освіти і сказав:

— Дякуємо за сигнал. У найближчому номері «Перця» дивіться нашу відповідь про те, як ми з куколем на ниві освіти боремося.

Подивимося.

К. ЛЕМИК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Училища механізації працюють подекуди за старими програмами, їх машинний парк обладнано старими машинами і знаряддям. Закінчить таке училище людина, прийде працювати в сільське господарство, і її доведеться переучувати.

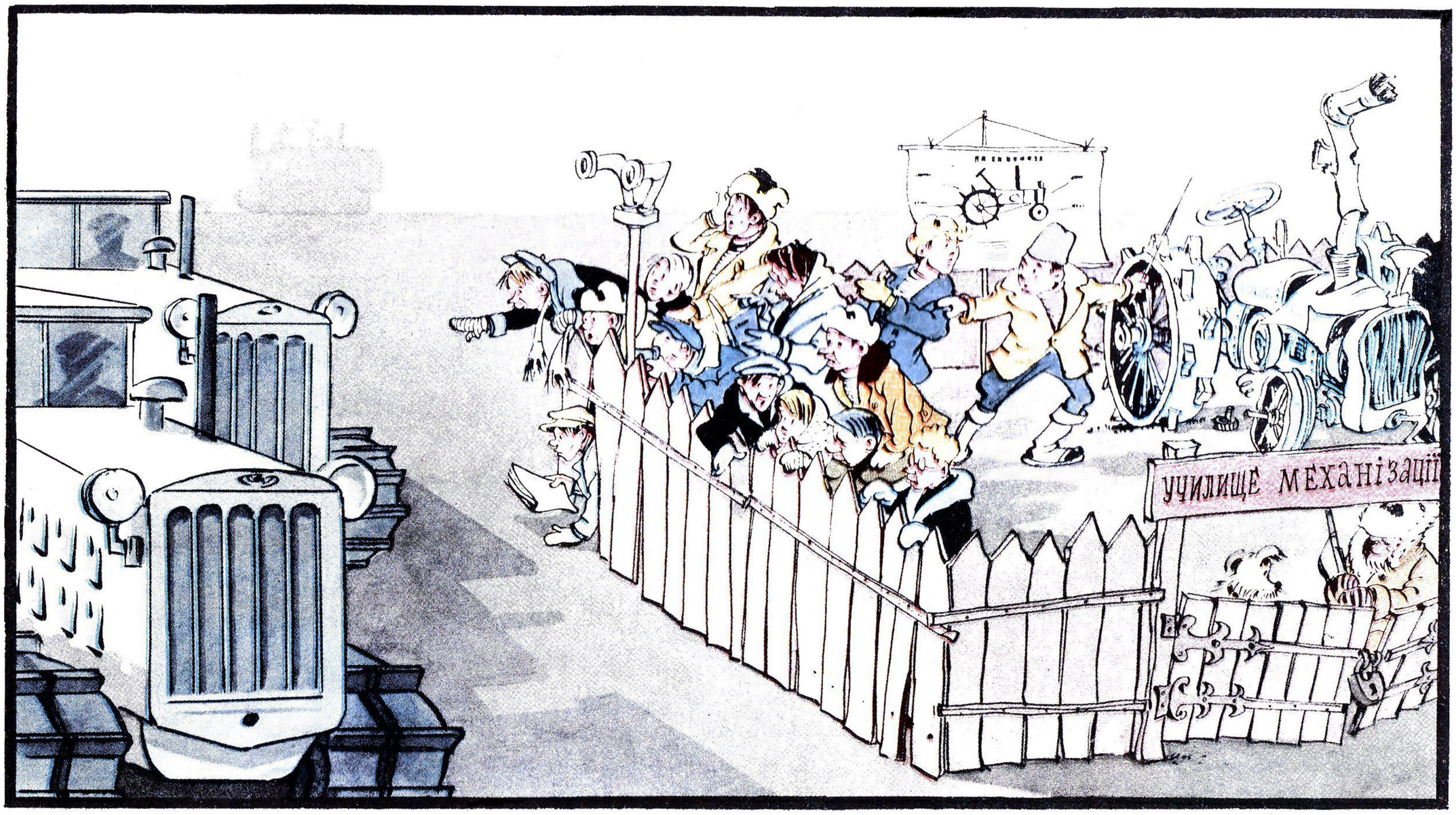

«Наука» й життя.

Вам відомо, яку величезну роль відіграють жінки на всіх ділянках комуністичного будівництва. Але в цьому залі чомусь мало жінок. Хоч бери бінокль, щоб розгледіти. Чим це пояснити? Кажуть, мовляв, тут присутні в основному керівні працівники. Виходить, коли керувати — тоді чоловіки, а коли працювати — тоді жінки. Явно неспроможне пояснення.

(З промови М. С. ХРУЩОВА на нараді працівників сільського господарства Української РСР).

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Кого, хлопці, чекаєте?
— Робочої сили...

ЕТ, ЩО ТАМ ТІЙ БАБІ!..

Як, була, керівники П'ятихатського райпромкомбінату, що на Дніпропетровщині, почують про ту бабу, що не мала клопоту та купила порося, то тільки плечима знизують. «Тю, — кажуть, — що там якесь порося! От купила б та баба екскаватора, тоді взнала б, що таке справжній клопіт!»

— Ну, й скажете таке, — сумнівається дехто, — екскаватор — то ж таки не порося. Він не кричить, їсти не просить. Які ж з ним клопоти можуть бути?

— Еге, — зітхають п'ятихатці, — годувати його не треба, але ж треба час од часу ремонтувати... Ото ж і воно!.. Придбала б, скажімо, та баба екскаватор Е-221 на заводі «Червоний екскаватор». А через якийсь час у нього насос гідросистеми з ладу вийшов би. А без насоса — екскаватор ні тпру, ні ну!

Тоді баба почала б пороги усіляких установ оббивати, телеграми та листи в усі кінці розсилати, від господарства відриватися та у відрядження їздити, гроші тратити. І все для того, щоб якось той насос дістати.

Спочатку бабу обіцянками годували б, а потім керуючий «Машпостачзбутом» т. Іванников їй із Києва написав би, як у тій пісні співається — мовляв, «не надійся і не жди». І в отій біді бабі не допомогли б ані господь бог, ані управління машинобудування Київського раднаргоспу...

Щодо господа бога, то бог з ним: в його обов'язки не входить насоси до екскаваторів постачати. А, крім того, бога, як відомо, нема.

А от управління машинобудування Київського раднаргоспу є, і в його обов'язки входить тими насосами займатися.

Більше того, прочитайте надрукований позаторік у 18-му номері «Перця» фейлетон «Щоб не нудилися горобці», і ви дізнаєтеся, що цим питанням управління, як і господь бог, не займається, і тому чимало екскаваторів простоює, а їх власники по відрядженнях вимушені марно роз'їжджати, енергію, час і державні гроші на пшик зводити.

А потім у 23-му номері «Перця» за той же рік прочитайте «Ще раз про молодців, які розважають горобців», і ви переконаєтеся,

що управління машинобудування Київського раднаргоспу від слушних зауважень, від критики тільки сякими-такими відписками відмахується;

що пора, нарешті, з цим покінчити, бо відписка, — то ані богові свічка, ані чортові кочерга, ані екскаваторові насос;

що п'ятихатці мають рацію, коли говорять про екскаватор:

— От де баба клопоту набралася б. Це ми з власного досвіду знаємо. А ви кажете — порося!..

Д. МИТЮК.

Дорогий Перче!

Недавно в урочищі «Лисуха», де я працюю лісничим, часто залунали постріли. Оскільки в нашій місцевості полювати заборонено, я пішов назустріч стрільцям. Зустрів я їх уже тоді, коли вони на трьох «Победах» виїжджали з лісу. На перші ж мої слова відгукнувся один чоловік — молодий, та, видно, дуже ранній.

— Покажіть службове посвідчення! — звернувся він до мене.

Я показав. Він поклав моє посвідчення собі в нишеню, вибухнув брудною лайкою, обіцяв мені, такого і сякого, вигнати з роботи, газонув і зник з лісу. Я тільки встиг помітити номер його машини: КИВ 06-61.

Чи не зміг би ти, Перче, виявити, чия це машина і чи й справді її власник має такі необмежені права на браконьєрство та на хамське ставлення до людей?!

М. БОКАЧ,
лісник обходу № 6.

с. Ладинка,
Чернігівського району,
Чернігівської області.

ВІД ПЕРЦЯ. Виявив. Машина належить 28-річному працівникові бюро по конструюванню сільськогосподарських машин (Київ, вул. Воровського, 4) Миколі Олександровичу Білоусовичу. Дуже велике цабе! Таким у Києві після стрижки дають у руки здоровенну мітлу, і вона, як запевняють авторитетні органи, дуже швидко змітає з них геть усю пиху.

М. ШПАК.

м. Сміла,
паровозне депо
ім. Шевченка.

— Зупинися, мить!..

Хто, гадаєш, так кричить? Коли думаєш, що Фауст, то помиляєшся. Так щоденно кричать працівники Носівської контори зв'язку, зустрічаючи і проводжаючи поїзди на станції Носівці.

Справа в тому, що на цій станції поїзди зупиняються лише на 1—2 хвилини. За ці короткі хвилини працівники зв'язку повинні одержати пошту, що прибула на їх адресу, і завантажити свою. Можливо, встигли б з цим упоратись, якби поштові вагони зупинялися на тому місці, де їх чекають. Але машиністи паровозів роблять зупинку, де кому заманеться, і часом зв'язківці навіть не встигають добігти до поштового вагона, як уже поїзд вирушає.

Вже не один місяць ми просимо працівників станції, залізничного відділку та управління залізниці визначити якесь одне місце для зупинки поїздів, та ніхто до нашого голосу не прислухається.

Ми розуміємо, зупинити мить — це утопія. Але поїзд зупиняти на визначеному місці — цілком можливо!

А. КУНДЕНКО,
заст. нач. Носівської контори зв'язку.
І. БРОВКО,
секретар парторганізації.

Біля нашого заводу «Перемога праці» стоїть аптекарський кіоск. Недавно ми купували в ньому марлю. А продавщиця й каже: «Окремо марлю не продаю. Окремо вона не зробить плану. Беріть у «нагрузку» ще футляр для окулярів. Я людина маленька, що мені наказали, те й роблю». І дістає поіденний іржею залізний футляр.

Якби з цим футляром продавали наждаковий папір, ми б ще зрозуміли доречність цього жарту: можна було б на місці перевіряти, як глибоко вийла футляр іржа. А що спільного у марлі з футляром для окулярів, ми, Перче, ніяк не второпаємо.

Н. ЛОБАЧЕНКО, З. БЛАЖІЄВСЬКА, Т. СИЧОВА.
м. Артемівськ,
Донецької області.

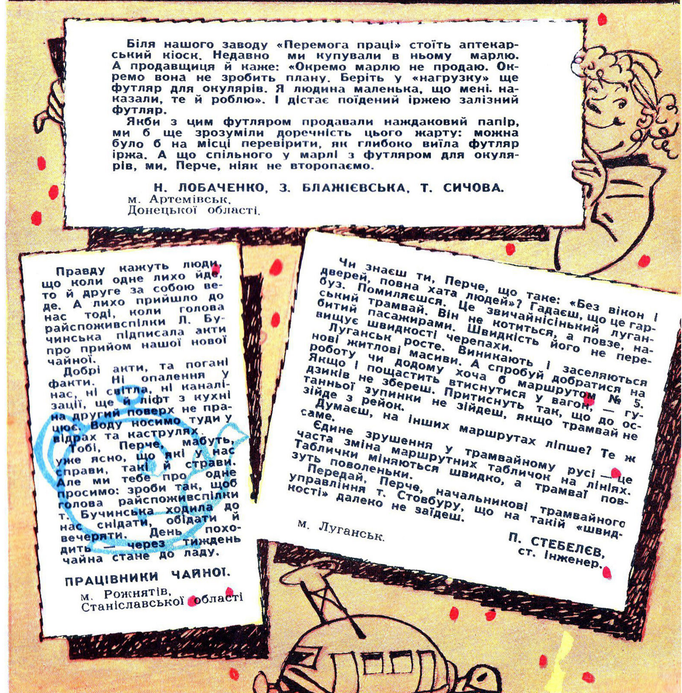

Правду кажуть люди, що коли одне лихо йде, то й друге за собою веде. А лихо прийшло до нас тоді, коли райспоживспілки Л. Бучинська підписала акти про прийом нашої нової чайної.

Добрі акти, та погані факти. Не опалення у нас, ні світла, ні каналізації, ще й ліфт з кухні на другий поверх не працює. Воду носимо туди у відрах та каструлях.

Тобі, Перче, мабуть, уже ясно, що які у нас справи, такі й страви. Але ми тебе про одне просимо: зроби так, щоб голова райспоживспілки т. Бучинська ходила до нас снідати, обідати й вечеряти. День — походить через тиждень чайна стане до ладу.

ПРАЦІВНИКИ ЧАЙНОЇ.
м. Рожнятів,
Станіславської області

Чи знаєш ти, Перче, що таке: «Без вікон і дверей, повна хата людей»? Гадаєш, що це глузування трамваїв. Він не ностальгічний луганський трамвай. Це звичайнісінький луганський трамвай. Швидкість його не перевищує швидкості черепахи.

Луганські пасажири, а з ними і я, давно вже про прийом нової моделі трамвая мріємо.

Нові, житлові масиви. Виникають і заселяються роботу чи додому. А спробуй добратися на ньому! Якщо і пощастить втиснутися у вагон № 5, дзиків не зійдеш. Притиснуть так, що до останньої зупинки не зійдеш, якщо трамвай не зійде з рейок.

Думаєш, на інших маршрутах ліпше? Те ж саме. Єдине зрушення у трамвайному русі — це часта зміна маршрутних табличок на лініях. Табличку міняють швидко, а трамвай повзуть поволеньки.

Передай, Перче, начальникові трамвайного управління т. Стовбуру, що на такій «швидкості» далеко не зайдеш.

П. СТЕБЕЛЄВ,
ст. інженер.
м. Луганськ.

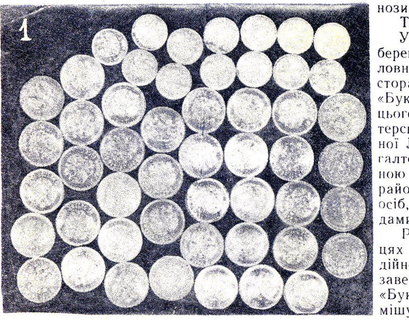

1

З КАРТУЗОМ ПІД ХМАРОЮ

Здавалося, що події розгортаються точнісінько так, як у відомій дитячій казці.

Між берегів з киселю тече молочна річка. На ній плавають вершкові острови. На березі в альтанці з марципанів п'ють коньяк веселі тубільці.

Раптом насувається хмара. Спалахує блискавка, гуркоче грім, і з неба починають сипатись атмосферні опади у вигляді чемоданів з грішми, холодильників, телевізорів, магнітофонів і спальних гарнітурів. Веселі тубільці вискакують з альтанки і підставляють під опади свої картузи. Опади сипляться в картузи, немов у бездонне барило. З мелодійним дзвоном стрибають у кишені золоті царські десятки. Немов грайливі метелики, пурхають у повітрі американські долари... А тубільці хапають їх. Хапають без відпочинку, без перерви на обід!..

Але в наші казкові часи навряд чи хто повірить у таку казочку. Навіть тоді, коли тубілець пред'явить той «небесний» чемоданчик, набитий золотом і валютою, і присягнеться найстрашнішою присягою, що він упав йому з неба.

— Присягаюся! Ось вам хрест! Прямо в руки впав!

Не вірять. Беруть на підозру.

І тоді власникові такого чемодана доводиться для безпеки ходити у непоказному ватнику, мозолити людям очі уціненими брезентовими чоботами і позичати у знайомих п'ять карбованців до получки. Доводиться замикатися на ніч у квартирі, як у фортеці, й уникати сімейних свят, щоб, бува, гості, побачивши дбайливо зібрані «атмосферні опади», не почали робити небажані прогнози...

Та перейдемо до фактів.

У місті Чернівцях, на засеречених берегах молочної річки проживають головний бухгалтер тресту їдалень і ресторанів Звагельський, директор кафе «Буковина» Гельман, старший бухгалтер цього кафе Олійник, завідуючий кондитерським цехом Дибара, директор чайної № 2 Жуков, його права рука — бухгалтер Ванштейн та завідуючий молочною базою Свинер. У тому ж казковому районі проживають ще двадцять шість осіб, не переобтяжених керівними посадами.

Річка протікає по центральних вулицях міста. Бере вона свій початок з надійного джерела на молочній базі. Далі завертає до кондитерських цехів кафе «Буковина» і чайної № 2. Там до неї домішують заощаджені неправедними трудами цукор, борошно, жири. А на вулиці міста випливає «ліва» продукція: свіженькі тістечка, солодкі вафлі з кремом, смачні марципани...

Завідуючий кондитерським цехом кафе «Буковина» Дибара разом з своїм помічником Тростянецьким примудрялися випікати за місяць до 5000 штук «лівих» тістечок. Дибара завжди виходив переможцем у неофіціальному змаганні з Бардинштейном, завідуючим кондитерським цехом чайної № 2. Отак позмагаються місяць за «ліву» продукцію, а там, дивись, вже й хмара з «опадами» насуває. Тільки встигай хапати! Навіть лотошниці, і тій щомісяця перепадало щонайменше 200 карбованців.

Не всі могли «купатися» у тій молочній річці. Так, скажімо, прийде, було, у кафе «Буковина» ревізор управління торгівлі т. Абрамов і ніякої річки не бачить. Як не придивляється, як не пильнує, а ніякого криміналу не помічає. Наче дивиться на все крізь такі недосконалі прилади, як пальці або рожеві окуляри.

Однак річку таки дослідили. Дослідила чернівецька міліція, яка не дивилася на темні справи ділків крізь пальці і не користувалася примітивними рожевими окулярами.

Слідчі дослідили, наприклад, що завідуючий молочною базою Свинер, заробляючи 66 карбованців на місяць, мав ощадкнижку, у якій прописом було виведено ефектну цифру — 1865. Ще виявили у молочного зава 6000 карбованців готівкою, на 500 карбованців облігацій трипроцентної позики і на 20.000 карбованців різного хатнього добра. У рядового буфетника Кемельмана, який одержував 45 карбованців на місяць, раптом виявили 950 «заощаджених» карбованців і майна на 1540 крб.

Отоді вперше і пішла гуляти по Чернівцях казочка про молочні ріки, береги з киселю та атмосферні опади у вигляді чемоданів. Та казка казкою. Ніхто навіть не кинувся до бюро погоди перевіряти, чи проходила над Чернівцями чемоданна хмара.

Але вся компанія уперто доводить, що стояла з картузами під тією «хмарою»! У Бардинштейна знайшли навіть речовий доказ—знаменитий чемодан з грішми!

Загалом «молочні брати» виловили з тієї хмари грошей та облігацій на 20 тисяч карбованців, а золотих дрібничок і валюти на 22 тисячі. Може, тоді й ревізорові Абрамову яснуть десяткою очі затулило?

Як бачимо, настав час, щоб над головами цієї «кумпанії» блиснула блискавка і вдарив грім правосуддя. Та чомусь не над усіма блискає і гримить. Прокурор області дичі домагався зняти з роботи директора тресту їдалень і ресторанів Жернова. Але в директора (неймовірно, але факт!) є якийсь надійний громовідвідд. І його прокурорські блискавки не злякали.

І начальникові управління торгівлі т. Мардуєву теж минулося. Йому... зауважили. Насварилися пальчиком.

Отака історія тралилася у Чернівцях.

М. ЮРЧАК.

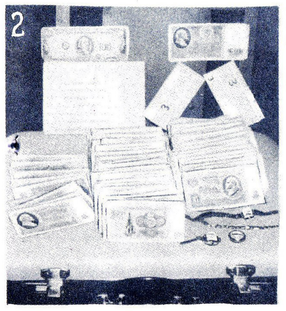

2

На фото:

1. «Золотий дощ», який упав на чернівецьких «молочних братів».

2. Тисячі карбованців, американські долари і золоті речі, знайдені у Свинера.

НОТАТКИ ПРО $ЇХНІ $ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали
Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА, О. ЖОЛДАК та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

НЕ ОРИГІНАЛЬНО

В американському місті Олбені (штат Джорджія) нещодавно збудовано «дуже по-сучасному й добре обладнана» тюрма Америкус, в якій ув'язнено багато негрів.

Америкус! Оригінально!
Еврика!
Тепер спокійно житиме
Америка...
Та в тім оригінальності нема,
Бо в них сама Америка —
тюрма!

ШАНУВАЛЬНИКИ МУЗ

У великому університетському залі (штат Віргінія, США) зібралося три тисячі глядачів. Коло двох новеньких піаніно стоїть по парі студентів. Тут має відбутися конкурс...

Свисток — і почалося.

Обидві пари трудилися до сьомого поту.

Переможцем вийшла та пара, яка розтрощила своє піаніно за 17 хвилин 59 секунд.

Ото роботка була! Зважте ж, що за умовами «конкурсу» від піаніно не повинно залишитися жодної трісочки, товщої за 22 сантиметри.

Обоє піаніно для цих змагань пожертвував власник великої фірми музичних інструментів. Як бачите, не перевелися ще в Америці цінителі муз.

З ВОВЧОГО ГОЛОСУ

В американському посольстві у В'єнтьяні (столиці Лаосу) терміново наймають трубадурів. За сто доларів у місяць треба тільки ходити по селах і на все горло вихваляти в піснях Америку та заодно паплюжити комуністів.

(З газет).

В тих «співаків» легка робота
(Не треба навіть знати нот) —
Бреши, що снажуть, як по
нотах,
Щоб задурманити народ.

Але є приказочка звісна:
Не допоможе вовку пісня.

ТРОХИ СТАТИСТИКИ

Норвезька академія наук опублікувала багатотомне дослідження про війни останніх шести тисячоліть. Виявляється, що за цей час було всього тільки 292 роки без воєн. А великих і малих воєн було 14530, на яких убито 3.640.000.000 чол. А цінностей знищено стільки, що можна було б оперезати Землю по екватору золотим обручем, завширшки в 156 і завтовшки в 10 метрів.

Що й казати, повчальна статистика! Але норвезький уряд, видно, не шанує праці норвезьких учених і не цікавиться уроками історії. Перетворюючи свою країну на плацдарм НАТО, він явно не прагне збільшити кількості мирних років, які є такими рідкими гостями на нашій планеті.

БЛАГОДІЙНИК

Якщо вірити тегеранській газеті «Техране мосоввар», то в Тегерані проживає тепер найбільший благодійник людства. Звуть його Мохаммед Реза Пехлеві! Так, так, це — його величність шах Ірану. Піклуючись про здоров'я своїх підданих, шах вирішив заради цієї справи трохи потрусити свою кишеню. Потрусив і видав на охорону здоров'я іранців кілька мільйонів реалів.

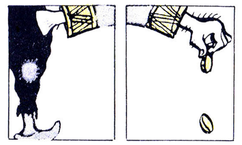

Підлеслива тегеранська газета і підрахунки зробила. Вони свідчать, що цієї милостині вистачить на те, щоб кожний іранець міг відвідати, скажімо, зубного лікаря лише один раз (повторюємо, щоб краще запам'яталося, — о д и н р а з!)...

Шкода, що газета не зробила ще деяких цікавих підрахунків. Наприклад, скільки разів могли б іранці відвідати лікаря на ті гроші, що шах витрачає на участь Ірану в різних політичних авантюрах або на утримання жандармерії та поліції. Не завадило б сказати, а скільки ж грошей ще залишилося в шаха і чиїм трудом вони зароблені.

Проте, це вже виходить за межі повноважень і характеру тегеранської газетки.

НЕОБАЧНА ГАРАНТІЯ

Один з лондонських салонів чоловічого одягу «крикнув» на весь світ модним жилетом.

Важить цей «крик моди» не мало й не багато, аж шість кілограмів та й коштує не один фунт (стерлінгів, звичайно). Воно, власне, і не жилети шиє цей салон, а робить такі собі портативні танки, бо жилет броньований...

Замовляють броньовані жилети здебільшого поважні персони, такі поважні, що фірма навіть не наважується назвати їхні імена. А втім, одним своїм клієнтом фірма похвалилася: це прем'єр маріонеткового уряду Катанги горезвісний Чомбе.

І даремно, на нашу думку, похвалилася. Фірма дає гарантію, що пістолетні кулі відскакують від жилета, як горох од стіни...

Але навряд чи врятує Чомбе навіть такий жилет. Через того Чомбе фірма може розгубити всіх своїх клієнтів.

ЩЕДРІ СУДДІ

Деколи Муссоліні бував навіть щедрим. Так, своїй коханці Кларетті Петаччі, яка, до речі, була втрое молодша за нього, він подарував розкішну віллу. Звичайно, за рахунок італійського народу.

Після того, як дуче врізав дуба, цю віллу було націоналізовано і передано під дитячий притулок.

Почила в бозі і Кларетта. Але живе її матуся Джузеппіна Петаччі. Вона не хоче розставатися з подарунком дуче і звернулася, як спадкоємиця свого чада, до суду з вимогою повернути їй віллу, та ще й стягти з держави гроші за користування нею.

Суд судив-рядив і ухвалив: повернути матусі коханки дуче віллу, та ще й стягти з держави на її користь 30 млн. лір.

Як бачите, римські судді ще щедріші за Муссоліні. Зрозуміло, теж за рахунок народу.

ТЕЖ ВАЖЛИВА ДЕТАЛЬ

У Бонні оголосили про новий важливий захід, який, на думку німецьких мілітаристів, має високо піднести бойовий дух бундесверу. Найближчим часом тут буде засновано орден «Залізного хреста». Військові фахівці запевняють, що коли перед очима бундесверівських вояк маячитиме жаданий «Залізний хрест», вони здатні будуть на все заради нього.

Особливо старається газетка боннських реваншистів «Міттаг». Її писаки запевняють, що якби Гітлер свого часу не поскупився на оті «Залізні хрести», його воєнні справи пішли б зовсім інакше...

Звичайно, дурень і розбитим горщиком тішиться. І хай собі! Дурневі, як кажуть, закон не писаний, але все-таки хотілося б нагадати дещо з того, про що забули писани з «Міттагу». Забули вони, що Гітлер на «Залізні хрести» не скупився: різних «хрестів» — і звичайних, і рицарських, і навіть з дубовим листям — наші війська назбирали величезні купи і в 1945 році на утиль здали.

Можна також нагадати, як ті хрести «підносили» бойовий дух гітлерівських воїнів. Як ті вояки, нагороджені залізними хрестами, похапцем зривали їх з своїх мундирів і, піднісши вгору руки, гукали: «Гітлер капут!»

І про дерев'яні хрести можна нагадати. Це, до речі, теж дуже важлива деталь.

АКУЛА — ХИЖА РИБИНА

I.

З першого розділу стверджуємо: акула — хижак! Хоч ти її хрести, хоч кропилом кропи, ніякої моралі, клята, не визнає.

Клацає зубами, і що ви хочете з чорта, усе на світі хапає та у своє черево запихає.

Жаднюга! Загребуща!

Отакі акули і до нашого берега підпливали. Підпливе, очі вилупить, і не то сичить, не то гарчить:

— Я скажена!.. Я страшна!.. Лякайтеся! Мастіть мої губи млеком, шпеком...

А ми по простоті своїй брали макогона і з «переляку» з усієї сили хльоскали по губах і по зубах агресивну чортяку.

2.

Недавно нам прислали листівку. Запитують: ви написали «Цьвох—і ваших нєт!». Черконіть, будьте ласкаві, що воно таке — цьвох!

Давайте вияснимо, що воно й справді таке. Одні говорять, цьвохнути можна батогом. Другі кажуть — чого ж соромитися, можна луснути й череслом.

Череслом, доказують, ще краще.

Нам розповідали, як під тихенькою полтавською вербою симпатичний дідусь з одного маху череслом укокошкав карателя-есесівця.

— Не лізь, супостате, в наш квітучі сади. Брудним чоботом не топчи вільні колгоспні степи. Згинь, сатано!

3

Посилаючи повітряних шпигунів, заокеанські даллеси кирпу вгору задирали — не дістанете до хмар.

А воно й дістали. А воно й у хмарах злодіяку вполювали.

Окрилені ідеями комунізму, чудові радянські люди чудову й радянську техніку сотворили.

Космічні ракети і ракетки сотворили.

Летів лящюга, летів ворюга, а ракеточка по повітряному розбишаці «Цьвох — і ваших нєт!».

Приземлили... Приземлився розбишака і там, де й треба, опинився.

Оце і все. Коротенько і ясненько.

4

Канцлер Конрад Аденауер — чистої води християнська душа. Живим до бога лізе та

все клятви дає: — Хай мене грім небесний уб'є — я не біснуюся... Я нормальний...

Значить, доказує: — Хай мене сам всевидящий цьвохне і торохне по потилиці, коли я піду слідами попередньої екселенції, біснуватої гітлеренції.

Воно, як придивитися ближче, то канцлер Аденауер до гітлерівців і не йде, — гітлерівці до нього йдуть. Валом валять.

Отут, їй-богу, всевидящий може канцлера і торохнути, і цьвохнути.

— Що ж ти, — скаже, — християнська твоя душа, брешеш? Мені згори видніше. Гітлерівські генерали у тебе на постах? На постах. На головних командних постах. Реваншисти в барабан вибивають? Вибивають. На всю горлянку «Дранг нах остен» співають? Співають. Мені ж усе видати. Хіба мене, Конраде, не чути? Думаєш, як старенький, так уже й глухенький. Я все чую. Чую, як ти в ранкових і вечірніх молитвах мене благаєш: «Боже! Допоможи накинути петельку на НДР. Підсоби затягти й Варшаву. Та благослови рушити в хрестовий похід до Уралу». Ти ж канцлер! Ти ж знаєш — ходили. Ви ходили, а вас там хрестили. Та ще ж як і хрестили!.. Господи! Не доведися нікому. Ми на сьомому небі сиділи і дивилися: ай, ай!.. Якого вам дулю-пелю давали! Аз глаголю всім канцлерам — не брехати, а совість християнську треба мати. Аміць.

Оце така недавно відбулася небесна промова.

. . . . . .

Кажуть, почувши таку промову, акула пірнула на дно. Але пірнула, щоб десь вирнути і доказувати:

«Я лагідненька. Я добренька. У мене зубів нема. Отам — повибивали, а отамечки — макогоном повибивали».

І почне вигинатися, і випинатися. Не вірте, акула — хижа-прехижа рибина.

Ол. КОВІНЬКА.

Маневри, що їх часто проводять частини НАТО, завдають населенню Західної Німеччини багато шкоди. (З газет).

Мал. БЕ-ША.

НА КУХНІ МАДАМ ЛАБЕН

У Римі час від часу відбуваються збориша — «Міжнародні конференції з питань політичної війни, що проводиться Радянським Союзом».

Організатором і натхненником цих збіговиськ є спритна французька журналістка мадам Сюзанна Лабен. Її книги, брошури і промови нафаршировані антирадянськими наклепами.

В мадам Лабен щодня
Одна і та ж стряпня.

По давньому меню
Працює кухня панська
І подає стряпню
Стару, антирадянську.

Все ту ж готують їжу,
Протухлу і несвіжу.

Ю. КРУГЛЯК.

Ганс-Іоахім РІГЕНРІНГ

ПРИГОДА З МІСЯЦЕМ

Цю історію я недавно розповів одному американцеві, стопроцентному янкі. Жаль, але, як і слід було чекати, вона до нього, мабуть, так і не дійшла.

Він був цілком певний, що всі американці належать до людей вищого гатунку, а всі росіяни, навіть найкращі, — гангстери. Останні, на його думку, хочуть загарбати Нью-Йорк і перетворити Майямі на курорт для первово хворих партійних працівників.

— Але, — він поблажливо поплескав мене по плечах, — наша оборона абсолютно надійна і непогрішима.

— Непогрішимого нічого немає, — не дуже впевнено сказав я.

Та краще було б не розкривати рота. Американець кинув на мене такий погляд, ніби я понамальовував голубів миру на статуї Свободи або вивісив червоний прапор на Білому домі.

— Навколо наших кордонів, — втовкмачував він, — на радарних станціях сидять хоробрі солдати і стежать за ворогом.

— Та який там у дідька ворог? — відмахнувся я.

— Ото ж бо й воно! Наші радарні установки дуже добрі.

Я й розповів йому історію.

На одній висунутій вперед радарній станції встановили найчутливіший і найновіший прилад. Він може зафіксувати будь-яку радянську ракету, як тільки вона з'явиться на горизонті. От цей прилад і помітив, що до американського континенту наближається невідомий об'єкт, невідомих розмірів, на невідомій височині і з невідомою швидкістю. Те саме зареєструвала наступна станція. На третій одержали точнісінько такі ж дані.

— Невже супербомба?! — американцеві стало не по собі.

— Вдарили на сполох, — кажу. — Вимірюють, обчислюють, креслять. Кофе, героїн, телефон... А об'єкт насувається. Гігантських масштабів. І невідомо, що воно таке. Генерал наважився — хай розбудять президента.

— Той негайно взнав, — упевнено вставив мій слухач.

— Та де там, — кажу, — він звелів підмести свій протиатомний бункер, а вже потім оголосив надзвичайний стан. Верховний штаб, нарешті, заявив, що невідомий об'єкт — це велетенська бомба.

— Росіяни. Звичайно...

— Людина біля червоного телефону зняла трубку. 300 атомних бомбардувальників піднялися в повітря...

Американець зблід:

— Війна! Ну, а далі?

— В останню секунду, — відповів я, — чиясь мудра голова все ж догадалась. Радарними установками було запеленговано... Місяць!

— Отой?

— Так. Він саме сходив.

— А не радянська ракета?

— Ні.

Він з сумівом похитав головою:

— Ну й пригода, невже правда?

— Абсолютна! — ствердив я. — Про це офіційно повідомлялося вищими військовими властями США.

— Дідько його візьми! Не ракета, а Місяць! — ніяк не міг отямитися стопроцентний янкі.

— Бачите, — почав я заспокоювати його, — як можуть помилятися апарати.

Він витріщився, розізлився. Потім глитнув струмінь свіжого повітря і промимрив знову.

— Місяць...

Переклад з німецької.

КУТОК ФІЛАТЕЛІСТА
(Нова поштова марка).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Поки що ходить на території Катанги.

Народні усмішки

ВВІЧЛИВИЙ

Писав якось один хлопець листа до своєї коханої. Скінчивши писати і трохи подумавши, додав: «Пробач мені, кохана, що листа пишу в майці».

Повідомив А. Н. МАСЛОВ з с. Георгіївки, Жарминського району, Семипалатинської області, Казахської РСР.

СТАРИЙ КАПЕЛЮХ

— Куме Григорію, чому це ви завжди такий поганий капелюх носите? — запитав кум Антоній.

— Бо моя жінка заклялась, що не піде зі мною нікуди до того часу, поки я собі нового капелюха не куплю, а мені цього й треба — куди хочу, туди і ходжу сам...

ДЕ КРАЩЕ

Сидять під церквою дві бідні куми і говорять.

Перша: — Ох, як би то мені швидше до раю дістатись.

Друга: — А мені — до корчми!

Перша: — Ой, кумонько, яка ж ви хитра, завжди чогось кращого хочете.

Повідомив І. С. ІВАНОВИЧ з м. Львова.

СПІВУЧІ БАТЬКИ

На плоті сиділи три дівчинки і вели бесіду між собою:

— А мій татко співає в хорі по нотах... Яку хоч пісню заспіває, аби була написана, — сказала перша дівчинка.

— О, похвалилась! Мій татко співає все без нот — по пам'яті, — сказала друга.

— А мій татко все без пам'яті співає, — сказала третя.

Повідомив М. М. МОТОРНИЙ з м. Іркутська.

АБИ ВИПИТИ

— Підеш на роботу?

— Ні...

— Чому?

— У дочки сестриної куми сьогодні іменини...

ХАТНІЙ ДИПЛОМАТ

Одного разу сіли обідати мати й син з молодою жінкою. Відрізав син тоненьку скибочку матері та й каже:

— Нате, мамо, та дивіться, щоб не переломилась.

А жінці відпанахав окраєць, майже півбуханця:

— На, їж, щоб тебе розірвало.

Повідомив О. КУРАКСА з м. Києва.

ХТО НАЙЛЕДАЧІШИЙ

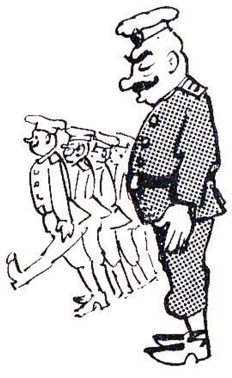

На царській службі це було. Командир, щоб узнати, хто в його роті найледачіший, раз наказав перед строєм:

— Самый ленивый, шаг вперед, марш!

Вся рота, крім одного солдата, дружно зробила крок вперед. Командир здивовано запитав:

— Так, значит, только ты один у меня не лодырь?!

— Та він, вашбродь, і крок лінується ступити, — пояснив командирові єфрейтор.

Повідомив С. В. ВАСЮШКО з Брестської області, Білоруської РСР.

ЯК ЧОЛОВІК БИВ ДРУЖИНУ

Мій сусіда одного разу з'явився на ганку своєї хати спітнілим і дуже захеканим. Я його запитав:

— Чого ти так захекався?

Він відповів:

— Жінку бив.

— А чого спітнів?

— Та насилу вирвався. Ну я їй і дав! Як ударив — вона так і впала, тільки я став підійматися, а вона мені іще. А потім, коли я від неї тікав, я їй сказав: «Ну підожди ж, я тобі ще попадуся!»

Повідомив І. Т. ШУЛЯК з м. Суми.

НЕ ЗНАЄ...

— Скільки тобі коштує цей капелюх?

— Не знаю, бо це ж був магазин без продавця.

Повідомив М. Д. САВУЛА з с. Пчани Жидачівського району, Львівської області.

ПРИСОЛИВШИ, МОЖНА ЇСТИ

Оженився хлопець і взяв жінку не ту, яку б хотілося мати невісткою його матері. На другий день молода господиня готувала їжу, а невдоволена свекруха вилежувалася. Від хвилювання невістка пересолила сніданок. Чоловік покуштував, скривився і сказав:

— Якби знав, хто варив, я б тому очі залив, — і при цьому подивився на матір.

— Та то ж твоя жіночка, — гостро відказала вона.

— Ну, нічого. Присоливши, можна їсти, — відказав син і, досоливши, виїв усе, що було в мисці.

Повідомив М. ДЕМЕНТ з ст. Ромодан, Полтавської області.

ВИПАДОК НА ПОШТІ

— Ваш лист важкий, бабусю, — треба ще марку приліпити.

— Що ти, голубочко! Та тоді він ще важчий буде...

Повідомила Л. А. ПИЛИПЕНКО з с. Феськи, Дергачівського району, Харківської області.

ЗНАЄ АРИФМЕТИКУ

Батько переглядає щоденник сина і розпачливо хитає головою:

— Четвертий день ти, лобуряко, приносиш по одиниці! Коли вже ти порадуєш мене п'ятіркою?

— Ще один день, тату, і буде п'ять.

НЕПОВНОЦІННИЙ ПОРАДНИК

— Що це ти, Іване, цілими днями все сидиш та перегортаєш «Корисні поради»?.. — незадоволено питає жінка чоловіка.

— Та я ніяк не знайду відповіді, що робити, коли дах тече...

Повідомив П. Н. БОЙКО з м. Кривого Рога, Дніпропетровської обл.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Якось коло клубу один парубок свистить і свистить.

Підходить до нього другий і говорить:

— Не свисти!

— Чого?

— Бо в твоєї жінки дурний чоловік буде.

Записав С. ПОЛОВЕШЬ з с. Жвірка, Сокальського району, Львівської області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Робить, наче сім днів хліба не бачив.

—

Хоч комар – і то сила.

—

Тут тебе треба, як вовка на небі.

—

Їй про індики, а вона про кури дикі.

—

Грається, як чорт галушками.

Повідомив С. В. АСЮЧЕНКО з с. Ладижин, Вінницької області.

СИНОЧОК...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Нічого, мамашо, що вас не зустріли, зате проведемо з великою охотою.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Від нещасного випадку ніхто, як відомо, не гарантований. Навіть той, про якого кажуть, що в нього залізний організм.

Так от саме з отим і сталося торік нещастя. Він потрапив... Не під трамвай, ні. І не під автобус. І навіть не під мотоцикл. Він потрапив під пряме і безпосереднє керівництво товариша Ткаченка.

Хто такий товариш Ткаченко, вам у Чернігові і дитина скаже: це — начальник обласного управління побутового обслуговування.

А потерпілий — хто?

І це, знову ж таки, не секрет. Потерпілий — Чернігівський шкірзавод. Саме він і потрапив під високу руку т. Ткаченка. А потрапивши, зразу ж на власній шкірі відчув, чим це пахне.

— Чим обробляєте шкіру? — поцікавився т. Ткаченко.

Йому доповіли.

— Добре, дуже добре, — похвалив він. — І тут же розпорядився: — 1870 кілограмів сірчаного натрію передати одній організації, а ще дві тонни — іншій. До речі, — додав він, — доведеться вам поділитися ще і хромпіком. Я у вас його візьму небагато: якихось 1200 кілограмів.

— А самі з чим будемо працювати? — здивувалися шкіряники.

— Самі вже якось викручуйтесь... — порадив обласний начальник.

Двадцять шість днів крутилися без діла люди і стільки ж без діла стояв завод. Стояв і все ж таки не встояв. Був досі передовим підприємством, а опинився серед відсталих.

Але й од відсталого не хоче відставати начальник обласного управління побутового обслуговування. Усе приміряється, оком накидає, що б іще тут узяти...

А чи не занадто? Бо навіть із шкірзаводу не годиться сім шкір дерти!

У кучугурі снігу щось харчало. Голосно, але не жалібно. Коли когось за шию душити, то харчання зовсім інше виходить

Петрик і Грицько вже давненько прислухалися до того харчання. Вони пішли у поле на лижах покататися і відразу запримітили велику кучугуру. З неї добре було б спускатися на лижах. А як підійшли ближче, то почули, що в кучугурі щось харчить. Голосно, але не жалібно.

— Бурсук, — компетентно заявив Петрик.

Цю заяву відразу ж спростував Гриць:

— Ні, не бурсук. Бурсукові в полі нічого робити. Він собі в лісі харчить.

— Ну, тоді їжак. Їжак, він теж на зиму спати лягає.

— А їжак так голосно харчати не може.

— А, може, там п'ять їжаків?

— І п'ять так голосно харчати не будуть.

— А, може, десять?

І поки Гриць прикидав, чи зможе хор з десяти їжаків так голосно харчати, Петрик сам відкинув їжакову гіпотезу.

— Слухай, — зробив круглі очі Петрик, — а, може, там вовк?

Після такої заяви покруглішали очі і в Гриця. Зустріч з вовком не віщувала нічого хорошого. Хлоп'ята вже хотіли дременути назад до села, але віковічна хлоп'яча цікавість взяла верх, і вони, не змовляючись, почали розгрібати сніг лижними палицями. Треба спочатку подивитися, що там таке, а тоді вже тікати. Кілька разів палиці ковзнули по чомусь металевому.

— Стій! — прошепотів Гриць

— А що?

— Я знаю, що то таке, — ще тихше прошепотів Гриць.

— А що ж це таке?

— Це ракета з планети Марс. Зрозуміло тобі? Сіла вночі на полі, її снігом притрусило, от вони й не можуть вибратися, харчать...

— Хто?

— Ой, який же бо ти дурень! Хто, хто! Марсіяни, от хто. А, може, їм наша атмосфера не підходить...

— Що ж робити?

— А я знаю?

— Може, міліціонера покликати?

— А що він допоможе? Нащо він? Хіба вони хуліганять, чи правила вуличного руху порушують? Не на дорозі ж вони приземлилися, в чистому полі. Сіли, нікому не заважають...

— То, може, фельдшера покличемо? Хай зробить укола, щоб вони так страшно не харчали.

— Нє-е, у марсіян хвороби свої, їм наші уколи ні до чого. Я знаю, що треба робити. Треба бігти в сільраду і бити тіліфонограму у Москву...

— А давай ще трохи розкопаємо!

Вони не дуже довго вагалися і запрацювали палицями знову. І знову палиці кілька разів шкрябнули по металу.... Потім брязнуло скло і з кучугури повалила густа пара. Хлоп'ята так і присіли з переляку. Потім обидва шморгнули носами, і Петрик сказав:

— Пахне так, як від стріхи тітки Теклі, коли вони самогонку женуть.

— Яка тобі самогонка? У марсіян ракети на спирту ходять. Заливають у двигун спирт, як у нас карасин у трактор, і тільки фуррр! Бачиш, ще, видно, двигун не охолов, здалеку ж летіли.

Між тим, пара розвіялася і в кучугурі стало видно віконце. Не заглянути в це віконце міг тільки дурень, а Петрик і Гриць такими себе не вважали. Тому вони й заглянули у віконце. Заглянули і побачили таке: в кабіні ракети з планети Марс спав заросли щетиною дядя. Спав і хропів так, що вся ракета аж порипувала і жалібно дзвеніла всіма деталями. Білий іній густо вкрив дядьову волохату шапку, комір пальта, щетину.

— Хіба марсіяни такі бувають? — спитав Петрик. Гриць мовчав. І його почав гризти сумнів. По правді сказати, він теж уявляв собі марсіянина іншим. Але втрачати авторитет у Петрикових очах йому не хотілося.

— А я знаю, хто це — пошепки сказав він, — це снігова людина! Читав про снігову людину?

— Читав. Тільки ж вона в горах...

— А ця в полі. Може, її для науки сюди закинули? Треба бігти до села, попередити дядька Оникія!

І вони взяли старт з місця в кар'єр.

...Чутка про снігову людину ширилася по селу з космічною швидкістю. За якихось півгодини в полі, біля таємничої кучугури, крім голови колгоспу Оникія Артемовича Забудька та представників влади, зібралось ще чимало добровольців, готових послужити науці. Почались ретельні розкопки.

— Обережно, обережно! — командував Оникій Артемович.

Нетерпіння і бажання побачити ракету з марсіянами або контейнер з сніговою людиною були такими великими, що, коли з-під снігу відкопали звичайного трактора, всі здивувалися, не розуміючи, що, власне, сталося.

— Не там копали, — розвів руками Забудько.

— Там, там! — в один голос крикнули Петрик і Гриць.

Тут рипнули дверцята, і з кабіни трактора почало щось вилазити... В одну мить трактор залишився в центрі дуже широкого кола. Нікому не захотілося залишатися сам-на-сам з сніговою людиною. А снігова людина стрибнула у свою рідну снігову стихію, гикнула і сказала:

— Сирівцю!

— Дивись ти, по-нашому вміє! — почулися здивовані вигуки.

— Та це ж Панас Гукало! — хтось упізнав односельчанина, знаменитого тим, що, виробляючи мінімум трудоднів, випивав максимум самогону.

...Подальше розслідування цього не зовсім наукового, але безперечно цікавого випадку, виявило такі подробиці.

Повертаючись з сусіднього села, де він був на іменинах у дядини. Панас Гукало вирішив піти навпрошки через поля і набрів на всіма забутий трактор. Спочатку Панас хотів завести трактора, щоб тріумфально в'їхати в село, а потім там-таки в кабіні заснув... Вночі випав сніг, а вранці Петрик і Гриць поїхали кататися на лижах... От і все. Ні, не все. Бо Оникій Артемович сказав комірникові:

— Молодці хлопці. А я думаю, де це в чорта трактор подівся. Ти знаєш, що? Ти випиши пацанам по кілограму меду та по п'ять кіло яблук. У премію, так би мовити.

Матеріальна зацікавленість зробила своє діло, і хлопці присвятили розшукам свої зимові канікули. Гриць відшукав на полях шість борін, два культиватори і одну сівалку, а Петрик тільки одного культиватора і дві сівалки.

Проте додаткової оплати вони чомусь не можуть дочекатися.

Кажуть, що Оникію Артемовичу не до них. У нього якісь неприємності в районі...

Микола БІЛКУН.

За темою П. СМОЛЯРА (с. Калинівка на Житомирщині), надісланою на конкурс.

Мал. К. ЗАРУБИ.

— Веселися, матушко! І в цьому році будівництва клубу не закінчать!

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

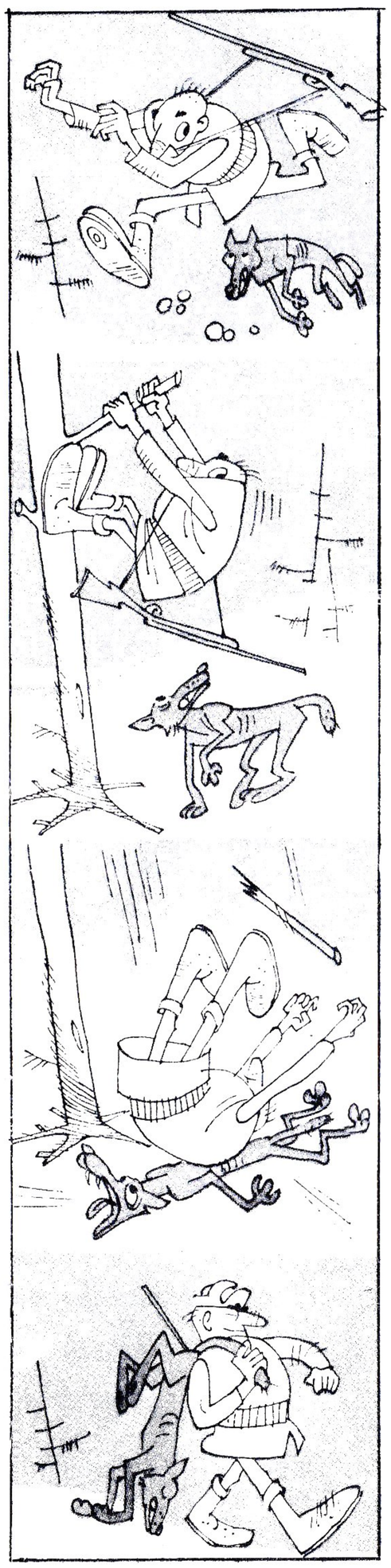

Мисливське оповідання.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Цікаво, як там їм дихалося у безповітряному просторі?

Мал. Л. БОЙКА.

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

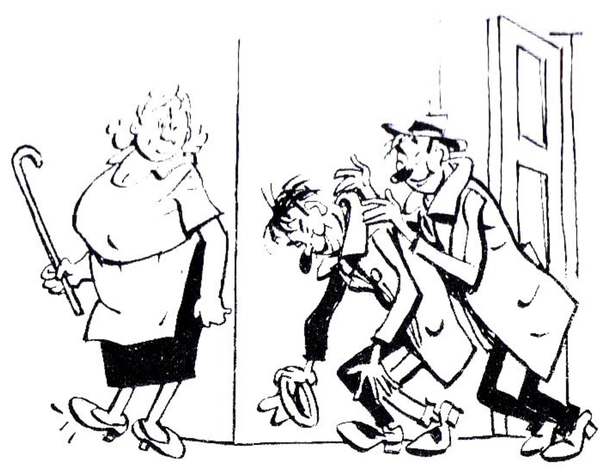

— Заходь, не соромся! Зараз я тебе з моєю дружиною познайомлю...

Мал. БЕ-ША.

Без слів.

БУ' ЗРОБЛЕНО!

Навколо Харкова пішла дивовижна чутка. Навколо — це, значить, дорогами робітничих селищ, по радіусу від центру. Збиралися буцімто найдосвідченіші обіцяльники на закриту нараду і вирішили по-новому діяти. А як — ніхто не знає. Тривожаться люди, гомонять: які ж то тепер обіцянки підуть?

Найбільше чекали нових змін у Новозахідному селищі. За географією селище стараннями господарників у новітній архіпелаг перетворюється. Особливо весною і восени. Будинки — острови, вулиці — протоки, дороги — патьоки.

У парку ім. Хмельницького є скульптура двох фізкультурниць. Стоять кам'яні дівчата на п'єдесталі і з острахом у воду дивляться. Нудно молоденьким. Ніхто до них не добереться. Хіба що трактор, ламаючи останні асфальтові доріжки, прогуркоче, або якийсь закоханий у чоботях по самі тпруті мимо протьопає.

Уночі дівчатам ще страшніше. Чують вони, як з літньої естради заводу «Південкабель» злодії дошки виламують, і щуляться: а що, як і їх вкрадуть?

І все ж на п'єдесталі — можна жити! Гірше — діткам. Через увесь парк, вулицями Мініна, Чапаєва, Леніна ідуть вони в середню школу № 63. Не йдуть, а пливуть, мов каченята, гублячи взуття.

Скільки разів директор школи т. Коноваленко і голова батьківського комітету пенсіонер Метаковський ходили в комунгосп Орджонікідзевського району, просили:

— Замостіть переходи через вулицю Мініна. На дітей зважте!

А там зважували і казали:

— Все зробимо. На те ми й сидимо.

А після отієї дивовижної чутки пішли вчителі та батьки у комунгосп, а там:

— Бу' зроблено! — кажуть. — Ясно?

— Ясно. Дякуємо.

Минуло півроку. Вчителі знову:

— Та ви ж казали, що буде зроблено?!

— Е, ми тільки «бу'» казали, а до «буде» ще заждіть!

Отак по-новому обіцяльники діють.

І невідомо, коли райвиконкомівці підведуть сиднів з комунгоспу і запитають:

— Так бу' чи не бу'?

К. ЧЕПІГА.

м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 15 за минулий рік було вміщено об'яву про те, що в с. Старий Мерчик, Богодухівського району, ще чотири роки тому розпочали будівництво хлібопекарні й ніяк його не закінчать.

Як повідомив голова Харківської облспоживспілки т. Роденко, будівельні роботи в основному вже закінчено. Зараз провадяться оздоблювальні роботи

★ Одеський суперфосфатний завод неправильно оформлював рахунки на суперфосфат. Про це писалося в замітці **«Новий замінник суперфосфату»**, надрукованій у № 16 журналу.

Як повідомив начальник Укрголовхімпостачзбуту при Українському радпаргоспі т. Бережний, директорові Одеського суперфосфатного заводу Кочеткову М. А. запропоновано негайно відкинути неправильний метод оформлення рахунків і суворо дотримуватись порядку, передбаченого прейскурантом Держплану СРСР.

★ З міста Ровно до Перця надійшов лист, в якому йшлося про негідну поведінку голови президії Ровенської обласної колегії адвокатів Бондаренка Г. Г.

Редакція надіслала цього листа до Міністерства юстиції УРСР. Як повідомив заступник міністра юстиції т. Зайчук, наведені у листі факти повністю ствердились. Бондаренка з посади голови президії Ровенської обласної колегії адвокатів знято.

★ Читачі Перця з м. Первомайська на Миколаївщині написали Перцеві про те, що деякі відповідальні працівники Первомайського відділу міліції нетично поводять себе і зловживають своїм службовим становищем.

Заступник міністра внутрішніх справ УРСР т. Гайдамака В. Г. повідомив редакцію, що прокуратура та управління внутрішніх справ Миколаївської області перевірили факти, наведені в листі. Усі вони повністю ствердились. За зловживання службовим становищем та неетичну поведінку начальника Первомайського відділу міліції Мірзу й начальника відділення цього відділу Кучеренка з роботи знято.

★ Директор Смілівського торфопідприємства Коновал (Сумська область) грубо ставився до своїх працівників, ображав їх, використовував автотранспорт для власних потреб, брав безкоштовно будівельні матеріали тощо. Про це Перцеві написали листа.

Секретар Буринського райкому КП України т. Митник повідомив редакцію, що факти, описані в листі, дійсно мали місце. Наказом керуючого Сумським паливтрестом директора Смілівського торфопідприємства Коновала з роботи знято. Знято з роботи також головного бухгалтера Синька та комірника Карпенка. Справу на цих осіб передано слідчим органам.

★ Мешканець села Киселівки (Катеринопільський район, Черкаської області) т. Чорногал написав Перцеві про те, що, бувши в Києві, він надіслав додому телеграму. Чорногал встиг уже повернутися додому, а телеграма до адресата так і не дійшла.

Після втручання Перця виявилося, що таку недбайливість і безконтрольність припустила начальник Киселівського відділення зв'язку Чеберяк, яка й до цього мала стягнення за неуважне ставлення до роботи. Як повідомив начальник Черкаського обласного управління зв'язку т. Локтєв, Чеберяк з роботи звільнено.

ВИСТАВКА ширнетреба

ОРИГІНАЛЬНИЙ МОНУМЕНТ

Пише нам комісія партконтролю парторганізації Львівської тютюнової фабрики:

«Повідомляємо тебе, Перче, що директор Славутської паперової фабрики (Хмельницька область) т. Мамонтов включився в активну боротьбу з курінням. Щоб люди швидше кинули курити, т. Мамонтов постачає нашій фабриці бракований папір для гільз. Хід у Мамонтова такий. Я, мовляв, збуваю вам свій брак. Ви випускаєте браковані гільзи. А курці кидають курити, бо хто ж куритиме брак! Правда, Перче, оригінально. До того оригінально, що ми пропонуємо виставити на твоїй виставці 35,5 тонни одержаного нами із Славути бракованого паперу для гільз. А на ньому поставити самого т. Мамонтова і табличку написати: «Подивіться, людоньки, збоку, який я бракороб ніврокy».

НОВА ХВОРОБА

А от лист з Очеретянки, Черняхівського району на Житомирщині. Пише нам завмаг т. Мельниченко Т. П.

«Дуже шкодую, Перче, що не можу поповнити твою виставку цікавим ламповим склом. Причина: протягом двох місяців я виконав план по продажу лампового скла на 600 (шістсот!) процентів. Люди купували сьогодні стекла, а взавтра прибігали по нові. За два місяці розхватали півріччний запас стекол. Тепер не знайдеш жодного — ні в крамниці, ні в людей. Як виявилося, всі стекла були заражені л а м п о б о я з н ю: вони лопалися, тільки-но їх підносили до лампи. Од цього стопроцентного браку у нас залишився тільки ярлик Попаснянського склозаводу (Луганська область). Посилаю ярлик тобі. Повісь його, Перче, на видному місці, щоб він муляв очі директорові заводу т. Абакумову доти, доки той не захворіє на б р а к о б о я з н ь».

ДЛЯ «КІМНАТИ ЖАХІВ»

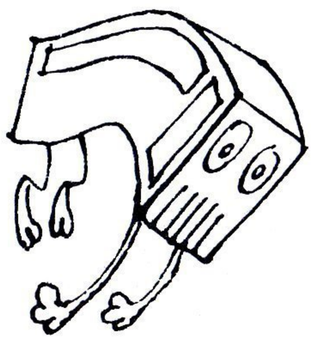

Цікавого листа надіслали нам Ольга і Петро Лещенки з м. Первомайська на Миколаївщині.

«Перче любий! — пишуть вони. — Якщо на твоїй виставці є «кімната жахів», вистав там нашу шафу. Купили ми її за 68 крб. 80 коп., але для такого діла віддамо даром. Зроблено шафу у нас, у Первомайську, на фабриці ім. 18 партз'їзду. Оглядав її «браківник 1» (та, видно, не тими очима, що треба!). Дата випуску — листопад 1961 р. Поки відчиниш дверці у шафі — сім потів збіжить. При чому, в одних дверцях відчиняється тільки нижня половина, а в других — тільки верхня. Уся шафа в страшних плямах од клею і лаку. Одним словом, Перче, цей експонат зроблено ніби на замовлення для твоєї виставки. Так забери її до «кімнати жахів» і лякай нею усіх бракоробів. Не забудь і про директора Первомайської мебльової фабрики т. Корчевського».

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ОБЕРЕЖНО, РУКАМИ НЕ ЧІПАТИ!

Виробництво нових різальних приладів освоїли Артемівський завод скляного посуду (директор т. Толденко) та Херсонський завод карданних валів (директор т. Невинський). Перший випускає чайні склянки з гострими краями, щоб різати губи чайолюбам. А другий — м'ясорубки з гострими, необточеними ливарними пухирями, щоб різати руки домогосподаркам.

«СТОПРОЦЕНТНИКИ»

Тернопільський міськпромкомбінат (директор т. Гуришин) випустив партію дверних (врізаних) і віконних завісок та віконних засувок. А Львівський завод промпобутової хімії (директор т. Метиченко) випустив партію очищеного скипидару, чорний крем для взуття та фарбу трьох кольорів.

Випустили й відразу ж стали «стопроцентниками»: усі сто процентів продукції обох підприємств потрапили в брак. Повезло тільки крему для взуття. Його забраковано лише... на 98 процентів.

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

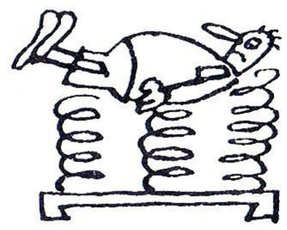

Захворів директор Миколаївського міськпромкомбінату т. Алфімов.

Переказують, що він спробував було переспати ніч на металевому ліжкові власного виробництва. Об гострі ребра його він подряпав собі все тіло, а на сітці без амортизуючих пружин одлежав собі боки.

Відтоді директор уже зовсім не спить: з усіх випущених ним ліжок і досі не пощастило підібрати йому пристойного екземпляра.

АКТИВНИЙ ЕКСПОНЕНТ

Мукачівський цегельно-черепичний завод, «виконав» план на 150 процентів. З них — 100 процентів припадає на партію нерівних, перекошених, рябих, без глазурі, бракованих кафельних плиток (2825 штук), а 50 процентів — на потріскану, деформовану цеглу.

Директора заводу т. Логойду занесено до книги активних учасників нашої виставки.

І всіх вищезгаданих директорів — теж.

Черговий екскурсовод Ол. ГРОМОВ.

ДЕ ПІСОЧКОМ НЕ ПОСИПАЮТЬ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

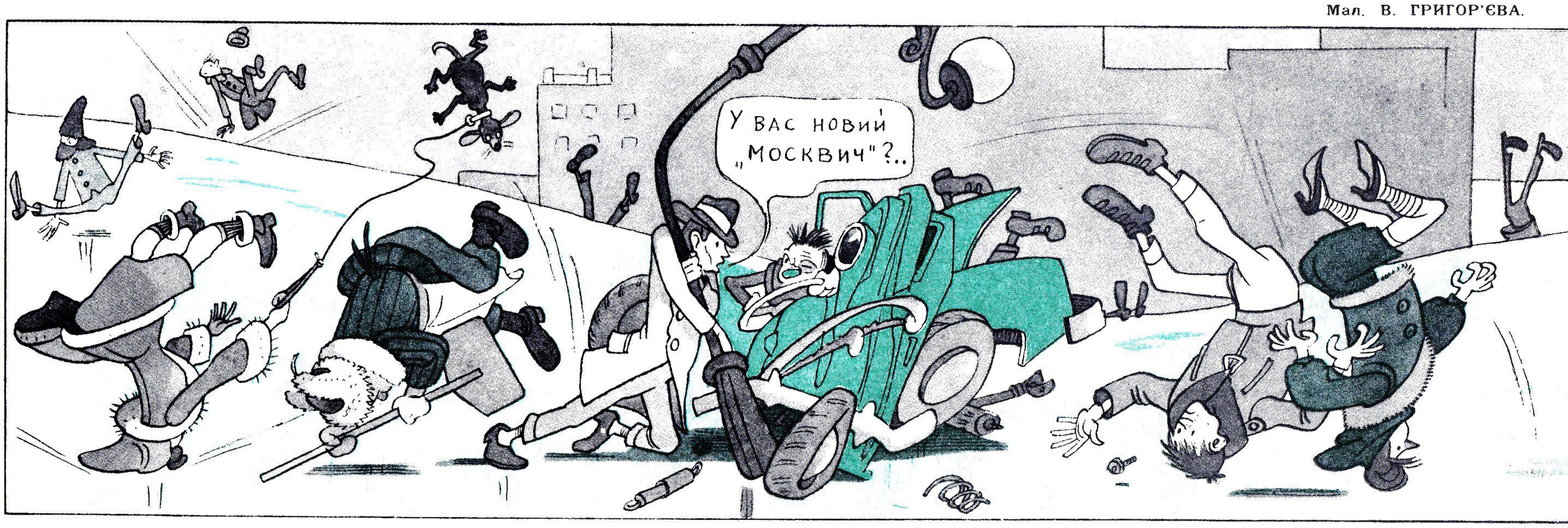

Льодове побоїсько.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (470) (на украинском языке). Підписано до друку 19.I.1962 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01308. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 168. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Терміново потрібен досвідчений археолог,

який міг би відшукати місце, де

10 років тому

почали будувати сільський клуб.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ
ім. КАРЛА МАРКСА.

З пропозиціями звертатися на адресу: Полтавська область, Полтавський район, село Заворскло.

У Довгопільському міському парку

/Донецька область/

ВІДКРИТО

постійно-діючу

ВИСТАВКУ

постійно-скалічених скульптур.

Експонати мають цілком стародавній, античний вигляд — руки і носи у них повідбивано.

ДО УВАГИ ЗБИРАЧІВ МЕТАЛОЛОМУ: виламувати залізні каркаси на утиль суворо забороняється!

ДИРЕКЦІЯ ПАРКУ.

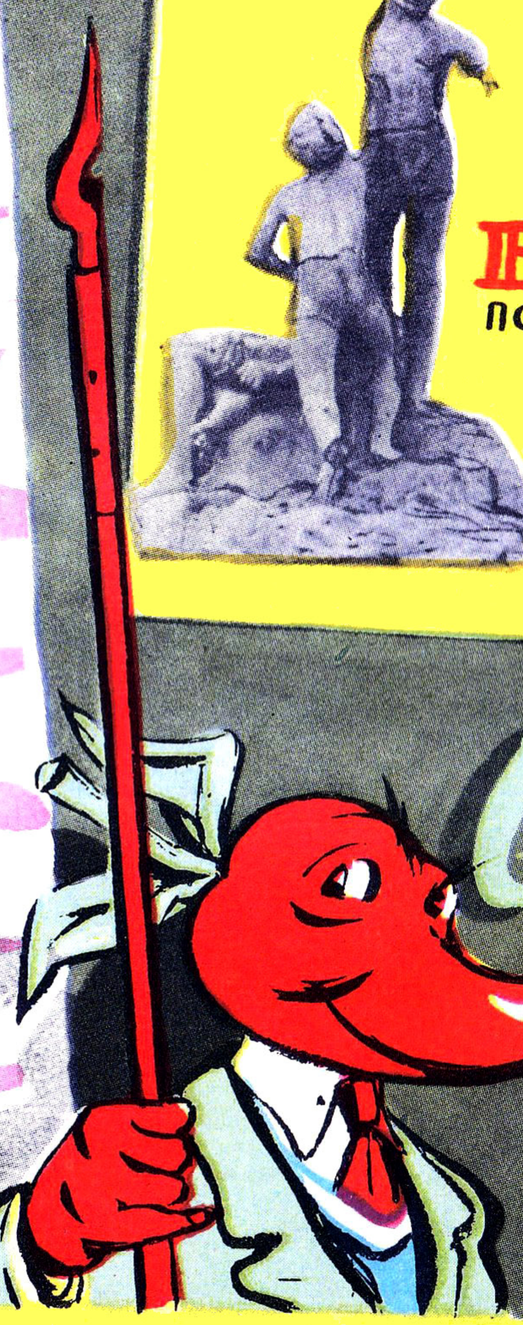

Обєкти, оголошення

Усіх! Усіх

жителів с. Кам'янки, які ось уже рік вимагають від нас відремонтувати трансформатор, щоб забезпечити село електрикою,

Запевняємо,

що особисто ми потреби в електриці не відчуваємо.

Гарантуємо,

що поки ми керуємо їхнім колгоспом, а живемо в добре електрифікованому місті, кам'янчани будуть без електрики.

Б. ФЕДОРЕНКО, голова колгоспу ім. Мічуріна, Житомирського району, Житомирської області.
А. ФІЛІНСЬКИЙ, бригадир того ж колгоспу.

Маєте бажання схуднути і позбутися зайвої ваги, харчуйтеся

в їдальні №5

на Криворізькому центральному гірничозбагачувальному комбінаті.

До послуг відвідувачів — завжди свіжі

обіцянки навести чистоту і порядок в їдальні та забезпечити її достатньою кількістю виделок і склянок.

АДМІНІСТРАЦІЯ ІДАЛЬНІ № 5.

Міняємо

НАШУ ПРОДУКЦІЮ (БРАКОВАНУ)

НА

сумлінні чоботи.

З допомогою їх виготуване нами браковане взуття швидше повертатиметься до нас, а від нас знову до магазинів.

Бо швидко замінювати

браковану продукцію ми не маємо звички.

ДИРЕКЦІЇ:
Одеської модельної фабрики № 8,
Київської взуттєвої фабрики № 4,
Кременчуцької взуттєвої фабрики № 15.

Авторський концерт П.Г. Сухова

відбудеться у місті Луганську, на вулиці Щаденка, в будинку № 16-б.

Виконується оратерія: **„Стоїть гора высокая"**

А під горою — я, її творець,
П.Г. Сухов —

начальник будівельного управління, під керівництвом якого ще 8 місяців тому було споруджено і заселено цей будинок, а купу будівельного сміття залишено новоселам на спогад.